

100093

31. mars 1937.

Herr politimester Erling Th. Haugelund,
Tønsberg.

Jeg har mottatt Løres brev av 22. ds. med anmodning om å frigi en bankbok stor kr. 13.000.- som jeg i sin tid deponerte for en saknit landesvikdom med skriftlig forbehold om at jeg ikke dermed anerkjente domens rettighet.

Da jeg med min beste vilje fremdeles ikke kan få meg til å anse det hele som annet enn en politisk organisert utplynning - selvsagt ikke av den personlig - beklager jeg ikke å kunne imøtekomme Løres anmodning frivillig.

Jeg har alltid anset, og vil alltid komme til å anse det enkelte rettsoppgjør som en kamuflert politisk hevnmanøvre som er gjennomført under skinn av rett ved misbruk av rett, og derfor må anses å ligge på det laveste moralske plan.

Jeg henviser i denne forbindelse til det sterke minoritetslige standpunkt i den norske høyesterett og den enstemmige kjennelse av det nøytrale svenske Institut for Offentlig og Internasjonal Rett, hvis medlemmer har en langt større internasjonal anseelse enn den norske høyesteretts flertall nå har. Jeg vedlegger et utdrag av dette nøytrale svenske rettsinstituts kjennelse som konkluderer med at det er "et misbruk av ord å kalle et slikt innenrikspolitisk oppgjør for et rettsoppgjør. Det rett i vanlig mening har det ingen forbindelse". Den norske regjering har tidligere flere ganger benyttet seg av det samme svenske rettsinstitutt.

Jeg henviser også til "dommen" over meg av av 26. mai 1946 hvor domeren blant annet har gjort den u-diskutable feil, som han motsettebende selv har måttet erkjenne, ikke å ta hensyn til den velkjente lovbestemmelse om at renter mellom okkuperte ikke preskriberes for 3 år etter at selve gjeldsforholdet er opphørt. Gjeldsforholdets uavgripelige rettighet

kunne han på grunn av de foreliggende dokumenter ikke røkke, men uten det aller ringeste bevis eller forsøk på bevis og uten i det hele tatt å nevne det med et ord under rettergangen "anså" han i dommen at rentene "enten er ettergitt eller prekræbert". Altså: var de ikke det ene så var de det annet, og var de ikke det siste så var de det første ! Dermed oppnådde han å sette min formue omkring kr. 26.000.- for høyt og følgelig den såkalte bot og erstatning tilsvarende for høyt. Men han har på min henvendelse vært helt uvillig til å anbefale at domsbeløpet ble redusert tilsvarende den feil som han måtte innrømme at han hadde gjort. Han fant det "uhørt" at jeg anmodet ham om det. Jeg appellerte allikevel ikke dommen, fordi jeg av det som allerede var foregått var blitt overbevist om at jeg under den dengang rådende alene rettsbevisetløshet sannsynligvis ville kunne risikere at jeg som ekstra straff da kunne bli "anset" hvad som helst som kunne være verre.

En annen ting som gjør at jeg mener meg berettiget til å anse dommen som en letsludig omgang med sannheten er, at dommeren ikke har gjort antydning til forsøk på å bevise den subjektive skyld, men bare har innkrenket seg til sin egen påstand om at tiltalte "må ha forstat". Denne domsteknikk som dominerer hele det såkalte rettsoppgjør ble overfor meg av en kjent Osloadvokat, som hadde tilhørt hjemmefronten, betegnet som "den største skandale i norsk rettshistorie".

Det tjener de bestemmende norske myndigheter til mindre enn liten ære at de av misforståtte prestisjegrunner ennå den dag idag fortsetter gjennomføringen av det såkalte rettsoppgjør og tyensynlig mangler moralisk mot til å oppheve de gale dommer selv etter at verdensutviklingen klart viser alle hvilken dødelig fare for total tilintetgjørelse Norge nå befinner seg i som følge av den politikk som de som kaller seg selv "vi gode nordmenn" i motsetning til oss "landssvikere" har ført sammen med sine påstøtte allierte hvoriblant det kommunistiske Russland. En fare som utenriksministre lange har erkjent offentlig og som statsforstander Hambro offentlig har betegnet som større enn under den tyske okkupasjon. En fare som har økt hver dag siden det såkalte rettsoppgjør begynte og som fortsatt øker videre i styrke hver dag. En fare som vi som er dømt under det såkalte rettsoppgjør forutset og forutset og gjorde hvad vi kunne for å

forhindre at Norge skulle komme i, men hvorfor vi under skinn av rett ved misbruk av rett ble dømt som forrædere, registrert som forbrytere, ranet, ydmyket, økonomisk plyndret og dødelig ars-kranket med alle et samfunnsflertalls til rådighet stående midler inklusive sprøkets samtlige skjeldsord og gjentagelsens hemmelighet.

Det såkalte rettsoppgjør er i sin virkning blitt det mest unnsjonnale som har hent i Norge siden 1939/40, fordi det har utdypet og låst fast for generasjoner den splittelse i folket som skulle ha vært og kunne ha vært utjevnet hurtigst mulig for at nordmenn etter skulle kunne finne sammen og trekke sammen for å møte den dødelige fare for total tilintetgjørelse som truer oss alle og som såviest ikke skyldes oss "landsavvikere".

Cicero har sagt: "Thi så stor er kjærlighet til fedrelandet at vi måler den, ikke efter vore følelser, men efter dets frelse". Og når det gjelder fedrelandets frelse kommer det ikke an på dagen idag, imorgen eller neste år, men på hvad fremtiden vil bringe. Og fedrelandet er ikke frelst. Tvert om. Det befinner seg bare i svevet fra asken i ilden.

Detto viser blant annet den russiske statsminister Bulganins brev i disse dager til den norske og den danske regjering. Det er addessens alvor, selv om det kanskje ikke høres så kjent ut å innrømme det. Det nytter ikke å lukke øynene og kalle disse varselbrevene for propaganda. Atlanterhavspakten og Nato er ingen virkelig beskyttelse for Norge. Tvert om. De bare sikrer at vi i en eventuell tredje verdenskrig kommer med fra første dag på uriasposten og blir tilintetgjort. Det var misforstått krigskamerateri som var den avgjørende grunn for Norges og Danmarks tilslutning til disse pakter og ikke kjølig vurdering. Det offisielle hovedargument både her og i Danmark var at vi "ikke kunne liage som et politisk tomrum". Det argument kunne de fleste her hjemme som trodde at de hadde vunnet den annen verdenskrig ikke stå for. Tomrum, og alt som måtte kunne forbindes med tomrum skulle man ha seg frabedt, det la for lavt for en "seierherre". Nå ser det deoverre ut tall at vi kan bli adskillig mer enn et politisk tomrum hvis ikke lykken er bedre enn forutsetningen. Det falt ikke mange inn at Norge kunne liage som et av alle parter anerkjent nøytralt og fredet sted i et opprørt verdenshav. Og det falt ikke mange inn at Norge har offensiv interesse for de vestlige stormakter

men bare defensiv interesse for alle andre. Og man gløste med overlegg at det var England og Frankrig som for å avlaste sine andre fronter med vitende, vilje og overlegg fremtvang den tyske besettelse av Norge i 1940.

Sandelig, ingen har idag noen grunn til å fortsette skrytet av den såkalte "nasjonale holdning" selv om denne oppriidelig selvsagt var av ideel art. Jeg tillater meg å si som dommeren i min dom: "de måtte forstå" at deres holdning "sansynligvis" ville lede til den dødelige fare for total tilintetgjørelse som fedrelandet idag svever i.

Jeg har skrevet foranstående så utførlig i håp om at De kanskje vil kunne forstå hvorfor jeg ikke frivillig kan saantyeke til frigivelse av de deponerte kr. 13.000.- og at De personlig kanskje vil respektere mit standpunkt.

Det er ethvert menneskes rett å forsvare sin ære av hensyn til seg selv - og plikt av hensyn til sine etterkommere. Et gammelt ord sier: Hvis du denger en mann under kamp så blir han ikke derfor din uvenn - og gjør han det så er han ikke verdig til å være din venn. Men krenker du hans ære etter kampen da blir han din uvenn og du er ikke verdig til å være hans venn.

Rettsoppgjørets ærekrenkelser må gjøres godt igjen både av menneskelige, moralske og nasjonale grunner.

Arbødigst

Georg Hvistendahl (sign.)

P. S. Jeg vedlegger også gjenpart av mit brev av 23 mars 1956 til sorenskriver Gukbrand Jensen.